

Sygn. akt **II C 181/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2017r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek (...) w R. Wydział II Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marta Kucharczyk - Gemza

Protokolant: Agnieszka Jaskulska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 października 2017r. w R.

sprawy z powództwa **K. K.**

przeciwko **Miastu R.**

o zapłatę

1) powództwo oddała;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 7.217,00 zł (siedem tysięcy siedemnaście złotych zero groszy) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

3) przyznaje ze Skarbu Państwa adwokatowi M. D. wynagrodzenie w wysokości 4.428,00 zł (cztery tysiące czterysta dwadzieścia osiem złotych zero groszy), w tym 828,00 zł podatku VAT tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc udzieloną powodowi z urzędu.

SSO Marta Kucharczyk - Gemza

Sygn akt II C 181/17

UZASADNIENIE

Powód **K. K.** po statecznym sprecyzowaniu żądania (k 31,79-84) wniósł o

- zasądzenie od pozwanego Miasta R. (k 31) kwoty 100.000 zł zadośćuczynienia wobec naruszenia jego dóbr osobistych tj czci , prawa do godnego życia, prawa do godnego rozpoznania sprawy urzędowej , prawa do zamieszkiwania w godziwych warunkach, prawa do miejsca zamieszkania , prawa do możliwości wyjścia z bezdomności oraz prawa do pracy i godnego życia.

- zaniechanie naruszania jego dóbr osobistych i dopełnienia czynności potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia poprzez pozytywne rozpatrzenie wniosku powoda w którym ubiega się o przyznanie mieszkania z zasobów mieszkaniowych miasta R..

W uzasadnieniu podniósł , że Urząd Miasta w R. odmówił mu przyznania mieszkania komunalnego lub socjalnego . Wniosek złożony był przez powoda w czasie odbywania przez niego kary pozbawienia wolności. Po odbyciu kary powód zamierzał zamieszkać i podjąć pracę na terenie R. , gdzie był zameldowany przez 30 lat do roku 2013. Gdyby wniosek złożył po opuszczeniu zakładu karnego to czas oczekiwania na mieszkanie byłby dłuższy . Odmowa pozytywnego rozpoznania wniosku narusza dobra osobiste powoda. Powód starał się o mieszkanie w mieście z którym jest związany , bo przez długie lata właśnie w R. znajdowało się jego centrum życiowe. Pozwany powinien był

potraktować przypadek powoda jako szczególnie uzasadniony i przyznać mu mieszkanie. Powód po wyjściu z zakładu karnego będzie osobą bezdomną, bez środków do życia. Bez mieszkania nie będzie w stanie znaleźć pracy czy rozpocząć prowadzenia działalności gospodarczej. Wyjątkowość sytuacji powoda wiązała się z tym, że to działania byłej żony powoda po rozpadzie jego rodziny pozbawiły go zameldowania i mieszkania na terenie R.. Odmowne załatwienie wniosku wywołało u powoda cierpienia zarówno fizyczne jak i psychiczne a więc wyrządziło krzywdę, stąd żądanie zadośćuczynienia.

Pozwany **Miasto R.** wniósł o oddalenie powództwa, bowiem postępowanie w sprawie przydziału powodowi mieszkania prowadzone było prawidłowo w oparciu o postanowienia uchwały Rady Miasta R.. Brak jakichkolwiek podstaw do postawienia pozwanemu zarzutu naruszenia dobra osobistego. Brak podstaw do przypisania pozwanemu bezprawnego działania przy odmownym rozpatrywaniu wniosku powoda o przydział mieszkania. Pozwany pouczył powoda o zasadach przyznawania mieszkań komunalnych, socjalnych bądź do kapitalnego remontu. Poinformował powoda, że osoba składająca wniosek o przydział mieszkania powinna udokumentować fakt zamieszkiwania na terenie R. z zamiarem stałego pobytu. Do wniosku należy dołączyć dowody potwierdzające zamieszkiwanie na terenie R.. Udzielono również powodowi pisemnej informacji o możliwości skontaktowania się po opuszczeniu zakładu karnego z zespołem do spraw bezdomności działającym przy (...), który może udzielić stosownego wsparcia. Podstawą odmownego załatwienia wniosku powoda o przyznanie mieszkania był brak jego zamieszkiwania na terenie Miasta R..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Powód przebywając w Zakładzie Karnym w C. pismem z dnia 5 05 2014 r zwrócił się z do Prezydenta Miasta R. o udzielenie informacji jakie warunki należy spełnić aby ubiegać się o przyznanie mieszkania komunalnego lub do kapitalnego remontu. (dowód pismo k 58)

Pismem z dnia 4 06 2014 r udzielono powodowi informacji o zasadach przyznawania mieszkań komunalnych, socjalnych lub do kapitalnego remontu. Podano, że jednym z warunków przydzielenia mieszkania jest udokumentowanie zamieszkiwania na terenie Miasta R. (dowód pismo karta 56) .

W kolejnym piśmie z dnia 15 06 2014 r powód przedstawił swoją sytuację podając, że do grudnia 2015 r będzie przebywał w zakładzie karnym, nie posiada żadnych dochodów ale po opuszczeniu zakładu zamierza podjąć pracę zarobkową. Podał, że obecnie jest w trakcie rozwodu z żoną z którą mieszkał na terenie R.. W R. był zameldowany przez 30 lat. Ponadto powód pytał jakie dokumenty powinien złożyć, czy zostanie wpisany na listę oczekujących na przyznanie mieszkania. (dowód pismo k 55)

Dyrektor Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej w R. udzielił odpowiedzi w piśmie z dnia 18 07 2014 r ponownie przedstawiając- znane już powodowi z pisma z dnia 4 06 2014 r - warunki jakie należy spełnić aby uzyskać mieszkanie komunalne, socjalne lub do remontu. Podano że wniosek osoby która nie zostanie ujęta na liście zostaje odłożony do archiwum i kończy postępowanie w sprawie. Do pisma załączono druk wniosku o przyznanie mieszkania (dowód pismo k 53)

Kolejnym pismem datowanym na dzień 27 07 2014 r powód podniósł, że od maja 2013 r nie jest już zameldowany w R., przebywa w zakładzie karnym. Żona sprzedała wspólne mieszkanie i wyprowadziła się do innej miejscowości. W tej sytuacji powód wniósł o udzielenie informacji czy fakt wymeldowania z R. przekreśla jednoznacznie jego możliwości uzyskania mieszkania na terenie R.. (dowód pismo k 52)

Pismem z dnia 26 08 2014 r Dyrektor Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej w R. podtrzymał dotychczas udzielone odpowiedzi i poinformował powoda dodatkowo, że w przypadku gdyby powód po opuszczeniu zakładu karnego zamieszkał na terenie R. to może złożyć wniosek o przyznanie mieszkania z zasobów mieszkaniowych gminy. W przypadku gdyby nie miał możliwości powrotu do jakiegokolwiek miejsca w którym zamieszkiwał do czasu pozbawienia wolności to jako osoba bezdomna ma możliwość skontaktowania się z Zespołem do spraw bezdomności

działającym przy (...) R. , który może udzielić wsparcia kierując do odpowiedniego miejsca zakwaterowania. (dowód pismo k 51)

W dniu 8 09 2014 r powód złożył w Zakładzie Gospodarki Mieszkaniowej w R. wniosek (wypełniony druk) o przyznanie mieszkania .

W wyniku rozpoznania wniosku pismem z dnia 16 10 2014 r Dyrektor Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej w R. poinformował powoda , że jego wniosek o przyznanie mieszkania komunalnego załatwiono odmownie z uwagi na niezamieszkiwanie na terenie Miasta R.. Powołał się na Uchwałę Rady Miasta R. nr (...) z dnia 26 06 2008 r w sprawie zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu Miasta R. . Podano , że wniosek jako rozpoznany zostanie przekazany do archiwum co kończy postępowanie w sprawie. Podano także , że powód po wyjściu z zakładu karnego i zamieszkaniu na terenie R. może ponownie złożyć wniosek w okresie od 1 stycznia do 31 października każdego roku. (dowód pismo k 45) .

Powód opuścił zakład karny korzystając z warunkowego przedterminowego zwolnienia i zamieszkał w M. .

Sąd zważył :

Podstawę odpowiedzialności pozwanej stanowią przepisy art.23 , 24 k.c. i art. 448 kc . Zgodnie z treścią art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności, ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Jeżeli wskutek naruszenia dobra osobistego została wyrządzona szkoda majątkowa, poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych (§ 2).

W kodeksie cywilnym brak definicji dóbr osobistych. Przepis art. 23 k.c. zawiera katalog takich dóbr. Katalog ten ma charakter otwarty wskazując, że do dóbr osobistych zalicza się w szczególności takie wartości jak: zdrowie, wolność, cześć, swobodę sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnicę korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukową, artystyczną, wynalazczą i racjonalizatorską. Przy czym zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie, przyjęto koncepcję definiującą dobra osobiste jako wartości o charakterze niemajątkowym, wiążące się z osobowością człowieka, uznane powszechnie w społeczeństwie. Dla istnienia dobra osobistego i uznania, że doszło do jego naruszenia, znaczenie mają oceny społeczne, analiza z punktu widzenia rozsądnego człowieka, nie mają natomiast znaczenia subiektywne odczucia zainteresowanego.

W myśl art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

O pociągnięciu sprawy do odpowiedzialności cywilnej decyduje fakt naruszenia dobra osobistego, związek przyczynowy między zachowaniem sprawcy a naruszeniem dobra, bezprawność działania . Pokrzywdzony żądający kompensaty krzywdy nie musi dowodzić bezprawności naruszenia dobra osobistego. Zgodnie z art. 24 § 1 k.c. to adresat roszczeń musi dowieść braku bezprawności naruszeń . Natomiast na pokrzywdzonym spoczywa ciężar dowiedzenia, że jego dobra osobiste zostały naruszone .

Powód domagał się zadośćuczynienia oraz zaniechania naruszania jego dóbr osobistych i pozytywnego rozpoznania wniosku o przydział mieszkania wobec naruszenia takich jego dóbr osobistych jak cześć , prawo do godnego życia, prawo do godnego rozpoznania sprawy urzędowej , prawo do zamieszkiwania w godziwych warunkach, prawo do miejsca zamieszkania , prawo do możliwości wyjścia z bezdomności oraz prawo do pracy i godnego życia.

Powód nie wykazał aby jego dobra osobiste zostały naruszone. W dacie złożenia wniosku o przydział mieszkania powód miał świadomość że nie spełnia jednego z kryteriów wymaganych do przyznania mieszkania z zasobów komunalnych ponieważ nie mieszkał na terenie miasta R. . O kryteriach niezbędnych do pozytywnego rozpatrzenia wniosku powód był informowany przez pozwanego w kilku pismach wystosowanych na jego wyraźną prośbę. Gmina reagowała na prośby powoda o udzielenie informacji udzielając jej kilkakrotnie w sposób wyczerpujący. Udzielono nadto powodowi dodatkowych informacji co do ewentualnego zakwaterowania po opuszczeniu przez powoda zakładu karnego w sytuacji gdyby był osobą bezdomną.

Bezpodstawne są więc zarzuty powoda co do naruszenia jego dóbr osobistych w związku ze sposobem rozpoznania jego wniosku o przydział mieszkania.

Pozwana poinformowała powoda o warunkach przyznawania mieszkań nie tylko komunalnych ale także socjalnych oraz mieszkań do generalnego remontu, podała postawę prawną , przesłała powodowi do zakładu karnego odpowiedni druk wniosku na wypadek gdyby chciał z możliwości złożenia wniosku skorzystać. W sposobie załatwienia wniosku powoda nie sposób doszukać się bezprawności działania po stronie pozwanej .

Powód upatruje naruszenia jego dóbr osobistych w samym fakcie odmowy pozytywnego załatwienia wniosku . Z jego pism wynika , że powód ma świadomość że nie spełnia kryteriów uzyskania mieszkania komunalnego , ponieważ nie jest osobą zamieszkałą na terenie R. , lecz domaga się pozytywnego rozpoznania wniosku na zasadzie wyjątku (wbrew ustalonym prawnie zasadom bo był wcześniej wieloletnim mieszkańcem R.). W tak ustalonym stanie faktycznym negatywne załatwienie wniosku a więc zgodnie z obowiązującym prawem w tym uchwałą Rady Miasta R. (czemu powód nie przeczy) nie można mówić o bezprawności działania Gminy . Gmina, w zakresie swoich możliwości finansowych oraz nałożonych na nią obowiązków dotyczących przyznawania lokali mieszkalnych obowiązek ten zrealizowała . Po ustaleniu że powód nie mieszka na terenie Miasta R. odmówiła przyznania powodowi mieszkania ponieważ o mieszkanie z zasobów komunalnych może się ubiegać osoba zamieszkująca na terenie R..

Ponadto powód w toku niniejszego postępowania nie wykazał, że jego konkretne dobra osobiste zostały zagrożone lub naruszone działaniami pozwanej. Powód w toku procesu opuścił zakład karny i zamieszkał w M.. Pomimo wezwania go do osobistego stawiennictwa na wskazany adres zamieszkania nie stawiał się na rozprawę i nie usprawiedliwił swej nieobecności. Wobec nieusprawiedliwionego niestawiennictwa Sąd pominął dowód z przesłuchania powoda w charakterze strony. Powód nie wnioskował innych dowodów w celu wykazania faktu naruszenia jego dóbr osobistych . W tej sytuacji wobec nie wykazania naruszenia dóbr osobistych powoda oraz wobec wykazania przez pozwaną że jej działania przy rozpoznaniu wniosku powoda o przyznanie mieszkania miały oparcie w obowiązujących przepisach prawa , na mocy wyżej wskazanych przepisów powództwo oddalił .

W pkt 3 wyroku Sąd przyznał pełnomocnikowi powoda jako adwokatowi z urzędu ze Skarbu Państwa wynagrodzenie w wysokości 4.428 zł w tym 828 zł podatku VAT zgodnie z jego wnioskiem i oświadczeniem złożonym przed zamknięciem rozprawy w oparciu o § 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r.w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w brzmieniu obowiązującym w dniu wnoszenia pozwu.

W pkt 2 wyroku na zasadzie art. 98 kpc zasądzono od powoda jako przegrywającego sprawę na rzecz pozwanego kwotę 7.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Powód był zwolniony od kosztów sądowych w sprawie . Zwolnienie od kosztów sądowych nie zwalnia jednak strony od zwrotu kosztów zastępstwa prawnego przeciwnikowi. Powód był reprezentowany w sprawie przez pełnomocnika z urzędu korzystał zatem z fachowej pomocy prawnej. Wartość przedmiotu sporu wynosiła 100.000 zł a wysokość kosztów zależy od wskazanej przez powoda wartości przedmiotu sporu. Powód zawnioskował dowód z przesłuchania stron jednak na termin rozprawy wyznaczony celem przeprowadzenia tego dowodu nie stawiał się i swego niestawiennictwa nie usprawiedliwił. Tym samym powód sam pozbawił się możliwości dowodzenia swych twierdzeń . Pozwany wobec wniesienia sprawy do sądu ustanowił pełnomocnika który wdał się w spór, złożył pisma procesowe zawierające stanowisko w sprawie i wnioski dowodowe. Pełnomocnik pozwanej stawiał się na terminy rozpraw wyznaczane w sprawie biorąc w nich czynny

udział . W tej sytuacji wobec złożonego wniosku pozwanego o zasądzenie zwrotu kosztów procesu Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania przepisu art. 102 kpc . Powód nie wykazał jaka jest jego aktualna sytuacja finansowa po opuszczeniu zakładu karnego . W tej sytuacji Sąd obciążył powoda kosztami zastępstwa prawnego strony pozwanej . Pozew wniesiono w maju 2016 r a więc w dacie obowiązywania rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r w sprawie opłat za czynności adwokackie . Zgodnie z § 2 pkt 6 rozporządzenia stawki minimalne wynosiły przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 50 000 zł do 200 000 zł – 7.200 zł; Do zasądzonych kosztów doliczono opłatę skarbową od pełnomocnictwa 17 zł .

Sędzia :

ZARZĄDZENIE

1 odnotować zwrot akt z uzasadnieniem

2 odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda